

The Human Rights Advisory Panel

UNMIK HQ, East Wing, 10000 Pristina, Kosovo

ODLUKA

Datum usvajanja: 16. jul 2008 godine

Slučaj br. 02/07

Ranko VASIĆ

protiv

UNMIK-a

Savetodavna komisija za ljudska prava, na sednici održanoj 16-0g jula 2008 godine na kojoj su bili prisutni sledeći članovi:

G. Marek NOVICKI, Predsedavajući,
G. Pol LEMENS
Gđa Snežana BOTUŠAROVA-DOJČEVA

G. Džon RAJAN, Izvršni službenik

Razmotrivši napred navedenu žalbu, podnetu u skladu sa Članom 1.2 Uredbe UNMIK-a br. 2006/12 od 23. marta 2006 godine, o osnivanju Savetodavne komisije za ljudska prava,

Nakon razmatranja, donosi sledeću odluku:

I. ČINJENICE

1. Podnosilac žalbe je bio zaposlen u preduzeću u društvenom vlasništvu (PDV) "Poljopriveda" u Peći. 1999 godine bio je prisiljen da napusti Kosovo i od tad živi u Srbiji kao interno raseljeno lice.

Kada je kompanija bila privatizovana jula 2004 godine, u trećem talasu privatizacije, on je bio isključen sa liste osoba koje su imale pravo da dobiju deo prihoda ostvaren

privatizacijom kompanije u skladu sa članom 10. Uredbe UNMIK-a br.2003/13 (dopunjene Uredbom 2004/45). On je podneo žalbu Kosovskoj povereničkoj agenciji (KPA). Bio mu je omogućen vremenski rok unutar kojeg je trebao da pruži na uvid svoju radnu knjižicu, kao dokaz zaposlenja u tom PDV. Pošto nije uspeo da to učini, KPA je odbila njegov zahtev.

2. Podnosilac zahteva je, zajedno sa grupom drugih ljudi koji su isto tako bili isključeni, podneo žalbu Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova zaduženoj za pitanja Kosovske povereničke agencije (u daljem tekstu Specijalna komora).

Svojom odlukom od 14. juna 2006 godine, Specijalna komora navodi da podnosilac žalbe ne treba da bude uključen u listu radnika koji imaju pravo na deo dobiti ostvaren od privatizacije. Stav Komore je da on nije ispunio potrebe navedene u članu 10.4 Uredbe UNMIK-a br. 2004/45 pošto je podneo na uvid samo kopiju odluke o zaposlenju, iz 1992 godine, ali da nije uspeo da pruži na uvid svoju radnu knjižicu, kojom bi dokazao da je bio zaposlen u kompaniji u tom vremenskom periodu.

Nije postojala nikakva zakonska mogućnost za podnošenje žalbe na ovu odluku,

Ova odluka je navodno, ne poznatog datuma, prenetu G-dinu M.M, jednom od radnika PDV, koji je predstavljao podnosioca žalbe i grupu drugih radnika, delujući kao njihov zastupnik tokom procedura održanih pred Specijalnom komorom. Priznanica o prijemu odluke koju je podnosilac žalbe dobio od G-dina M.M, na zahtev Komisije, nije sadržavala datum niti potpis, tako da ne pruža nikakvu potvrdu o datumu uručivanja. Odluka nije bila uručena podnosiocu žalbe.

Podnosilac navodi da je o odluci Specijalne komore čuo od jednog od svojih bivših kolega, koji je takođe podneo žalbu po istom pitanju, nepoznatog datuma, januara 2007 godine. Ta osoba je dozvolila podnosiocu žalbe da napravi fotokopiju njegove kopije odluke.

II. ŽALBE

3. Podnosilac tvrdi da nepovoljne odluke KPA i Specijalne komore, u njegovom slučaju, nisu uzele u obzir sve dokaze i okolnosti da je podnosilac žalbe IRL, bez slobode kretanja, i da su stoga diskriminatorne.
4. Prema podnosiocu, to predstavlja kršenje njegovog prava na slobodno uživanje imovine u skladu sa članom 1 Protokola br. 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima (EKLJP), kao i njegovog prava da bude oslobođen diskriminacije u uživanju tog prava u skladu sa članom 14 EKLJP.

III. PROCEDURE PRED KOMISIJOM

5. Žalba je podneta 4. aprila 2007 godine i registrovana istog dana.
6. Komisija je uputila slučaj SPGS, 7. februara 2008 godine, pružajući mu mogućnost da iznese komentare u ime UNMIK-a, o prihvatljivosti i odlikama u skladu sa članom 11.3 Uredbe UNMIK-a br. 2006/12 i Pravila br. 30 Poslovnika o radu Komisije. SPGS nije iskoristio tu mogućnost.

IV. ZAKON

7. Pre razmatranja odlika slučaja, Komisija mora odlučiti da li da prihvati slučaj, uzevši u obzir kriterijum prihvatljivosti naveden u članovima 1,2 i 3 Uredbe UNMIK-a br. 2006/12.
8. Komisija navodi da se, shodno članu 3.1, ona može baviti problemom unutar šest meseci od datuma donošenja konačne odluke.

Svrha pravila o šest meseci je da se unapredi bezbednost zakona, da se osigura da se Komisija bavi slučajevima unutar odgovarajućeg vremenskog perioda i da se zaštite vlasti i druge osobe od toga da duže vremena budu nesigurni. (vidi ECtHR, P.M. protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 6638/03, odluka. 24. avgust 2004 godine). Šestomesečni period započinje od donošenja konačne odluke, kada su iskorišćeni svi relevantni pravni lekovi (ECtHR, Pol i Odri Edvards protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 46477/99, odluka, 7. jun 2001 godine).

Kada podnosilac žalbe, prema zakonu, ima pravo da mu ex officio bude uručena pismena kopija konačne odluke, cilj i svrha šestomesečnog perioda se najbolje postiže tako što se šestomesečni period računa od datuma uručivanja pismene odluke (ECtHR, Vorm protiv Austrije, 29. avgust 1997 godine, br. 33, Izveštaji o presudama i odlukama 1997-V, str. 1547). Međutim, tamo gde važeća proceduralna pravila ne pružaju tu mogućnost, moguće je uzeti datum finaliziranja odluke kao polaznu tačku, ako su strane bile definitivno sposobne da se upoznaju sa njenim sadržajem (ECtHR, Papahelas protiv Grčke [GC], br. 31423/96, 25. mart 1999 godine, br. 30, EKLJP 1999-II; ECtHR, Seher Karataš protiv Turske, br. 33179/96, 9. jul 2002 godine, br. 27; ECtHR, Karatepe protiv Turske, br. 43924/98, odluka 3. april 2003 godine).

Podnosilac navodi da mu nikad nije bila uručena kopija odluke Specijalne komore. On je postao svestan te odluke kada ga je njegov kolega, još jedan podnosilac u tom slučaju, obavestio o njenom sadržaju.

Komisija navodi da podnosilac nije imao zakonsko pravo da mu bude uručena odluka. Ona dalje navodi da u slučajevima u kojima grupe bivših radnika PDV pred Specijalnom komorom zastupa jedan od tih radnika, koji obično nije advokat, Komora primenjuje član 138 Zakona o spornoj proceduri. Prema ovom članu, kada zastupnik deluje u ime grupe osoba, takva odluka može biti uručena njemu ili njoj. Međutim, Specijalna komora nije u obavezi da to učini. U skladu sa važećim zakonom podnosilac žalbe nije imao pravo da mu u takva odluka bude uručena. Osim toga, takođe je bilo nejasno da li je zastupnik podnosioca imao pravo da mu bude uručena ta odluka ili ne. Pod tim okolnostima, kao i imajući u vidu nejasnoće u vezi sa službom, stav Komisije je da se podnosiocu ne može zameriti da nije preduzeo druge korake, osim što je o tom pitanju razgovarao sa kolegom koji ga je na kraju obavestio o odluci, da bi bio obavešten o ishodu procedure.

Stoga ova žalba ne može biti proglašena neprihvatljivom zbog neispunjavanja pravila o šestomesečnom vremenskom ograničenju.

9. Kad su u pitanju odlike slučaja, podnosilac žalbe navodi da nije bio u mogućnosti da se vrati na Kosovo da bi uzeo svoju radnu knjižicu i priložio njegov ugovor o zapošljavanju i zdravstvenu legitimaciju, koju su posedovali samo oni koji su bili zaposleni kao dokaz o zaposlenosti.

Podnosilac žalbe tvrdi da odluke KPA i Specijalne komore nisu uzele u obzir sve dokaze relevantne za ishod slučaja i, pogotovo, lične okolnosti u kojima se u tom trenutku nalazio podnosilac koji, kao interno raseljeno lice nije mogao slobodno da putuje da bi pribavio potrebne dokumente.

10. Komisija smatra da su žalbe pod članom 1. Protokola br.1, pokrenule pitanja zakona i činjenicu, čije utvrđivanje treba da zavisi od ispitivanja odlika žalbe. Stoga Komisija zaključuje da žalba nije neosnovana u skladu sa članom 3.3 Uredbe UNMIK-a br. 2006/12. Komisija ne vidi bilo koju drugu osnovu da žalbu proglasi neprihvatljivom.

IZ OVIH RAZLOGA,

Komisija, jednoglasno,

PROGLAŠAVA ŽALBU PRIHVATLJIVOM.

Džon Dž. RAJAN
Izvršni službenik

Marek NOVICKI
Predsedavajući Komisije